

SO LONG, MARIANNE

LEONARD COHEN
ÉS ÉLETE SZERELME

Sylvia Frank

SO LONG,
MARIANNE

LEONARD COHEN
ÉS ÉLETE SZERELME

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sylvia Frank: *So long, Marianne – Leonard Cohen
und seine große Liebe*
Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Kónya Orsolya

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Bürosüd
www.buerosued.de

ISBN 978-963-544-936-1

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Várnai Péter 2025
Borítófotó © Tom Kelley Archive / Getty Images

Előszó

Oslo, 2016

Július vége volt. Az ablak előtt méhek zümmögtek a virágágyasok között. Marianne kissé elfordította a fejét. A figyelmét még most is elvonta az ég látványa. Ragyogó kék volt ma Oslo felett, és kis fehér felhősávok csíkozták. Itt más a fény, futott át a fején. A visszatérése óta már sokadszor állapította meg ezt. Üvegesebb és valamivel ragyogóbb, az árnyékoknak éles kontúrjaik vannak a világos talajon.

Ídrán melegebb volt a fény, sárgás, lebegő szövedékű, mintha a nap arany szemcséket szótt volna a levegőbe. Marianne-t* az még mindig lenyűgözte. Ott mintha minden áramlott volna, minden határtalan volt. Minden lény a maga útját járta, mégis úgy tűnt, mintha végül minden valami magasabb rendű dolognak engedelmeskedne.

* Marianne Ihlen Norvégiában született, így a nevet az eredeti kiejtés, és nem az angol szerint toldalékoljuk. – *A szerk.*

Marianne lehunyta a szemét, és érezte, hogy a szíve hevesebben kezd verni. Ídra. A kis görög sziget a patkó alakú öblével, a domboldalokban a zömök házakkal, amelyek mintha ülések lennének egy amfiteátrumban, és ő is az egyikben lakott... Ott volt otthon. Sok éven át. Amíg egyszer csak minden megváltozott. A szigeti élet, amelyet megszeretett, kifolyt az ujjai közül, semmi sem volt többé olyan, amilyen addig, és amikor felszállt a kompra, amely a szárazföldre vitte, olyan érzése volt, hogy kudarcot vallott.

Kinyitotta a szemét, és megpróbálta mozgatni a lábát. A takaró nehéz volt, de nem elviselhetetlenül. A folyosóról érthetetlen hangokat hallott, a kórterme ajtaja csak be volt hajtva. Rendszeresen bejött hozzá egy ápolónő, hogy ellenőrizze.

Mozdulatlanul feküdt tovább, a tekintete a mennyezetet borító falécek közötti fugák egyikére tapadt. Leonardra gondolt, a kezére és a sötét hajára, a mély barázdákra a szája körül. A fiára és a férjére gondolt. Egyszeriben mély szomorúság fogta el miattuk. Nagyokat nyelt.

Egy pillanatig elképzelte, hogy a színtelen folyadék, amely a feje fölött függő műanyag zacskóból a vénájába csöpög, váratlan csodát tesz. Hogy az ereibe beköltözött rák, amely megfertőzte a vérét, elpusztul, ő pedig, miután egy kicsit jobban lesz, elhagyhatja ezt az ágyat, foghatja a táskáját, és visszatérhet a kis házába Larkollenbe. Élhet tovább...

A döntés azonban már régen nem az ő kezében van. Az orvosok egy ideje megállapították, hogy a csontvelőjében

megváltoztak a véresejtek, ellenőrizetlenül elszaporodtak, és kiszorították az egészséges véresejteket. Egy pillanatig mégsem tűnt neki helyénvalónak, mert olyan volt, mintha még egyszer kudarcot vallott volna.

Kifújta a levegőt, és alig észrevehetően megrázta a fejét. Ha az ilyen töprengés most és egy ilyen helyen mélységesen emberi is, ő azt a kevés időt, ami még maradt neki, fontosabb dologgal akarja tölni. Már azt is tudta, mivel.

Marianne megnyomta a piros gombot, és várta, hogy az ápolónő ismerős látványa megjelenjen az ajtóban.

Jan Christian Mollestad az oslói háza földig érő ablakánál állt, és lenézett az éjszakára kivilágított városra. Az üvegen át halkan beszűrődött a közlekedés zaja, amikor a szájához emelte a borospoharát. Ahogyan várta, a nap a legfárasztóbbak egyikének bizonyult. Ő azonban óvatosan járt el, mert tudta, milyen fontos meggyőzni a finanszírozókat egy új projektről, mielőtt befektetnének egy filmbe.

A dohányzóasztalon a borosüveg mellett rezgett a mobiltelefon, SMS érkezését jelezte. Mollestad fáradtan hátrapillantott a válla fölött, és azon gondolkodott, figyelmen kívül hagyja-e az üzenetet. Rövid habozás után azonban másként döntött. Egy ilyen napon, mint ez, nem engedheti meg magának, hogy kedvetlen vagy könnyelmű legyen. Talán felmerült a projekttel kapcsolatban egy utolsó kérdés, amelyre választ kell adni.

A mobiljáért nyúlt, és megdermedt. Az üzenet a régi barátnőjétől, Mariannétól érkezett. Döbbenet olvasta a szavakat a sötét képernyőn:

Kórházban vagyok, meg fogok halni. Kérek, vigyázz a kis Axelre és Janra, a férjemre. Megtennéd, hogy elmondod ezt Leonardnak is? És ha meglátogatsz, hozz magaddal kamerát! Úgy érzem, valamit még szeretnék elmondani.

1. fejezet

Oslo, 1957

A nap a késői óra ellenére még magasan állt az égen. Marianne hangosan kifújta a levegőt, és kényelembe helyezte magát az anyósülésen. Szerette ezeket a napokat a nyár derekán. Mintha örökkévalóságig tartottak volna, és az éjszakákat szürkésfekete közjátékká rövidítették.

Marianne oldalról Axelre nézett, aki felgyűrt ingujjal ült mellette. A keskeny keze hanyagul tartotta a kormányt, mintha ki akarná próbálni, mekkora erőt kell kifejtenie ahhoz, hogy az úton tartsa az autót. Marianne tekintete bejárta a profilját, a kissé ferde vágású szemét, a keskeny orrát és a szája körül az energikus vonást. Valahányszor hosszabban nézegette, mindig arra jutott, hogy van benne valami Dzsingisz Kánból, a híres mongol fejedelemből.

Úgy tűnt, mintha Axelt valami mulattatná. Ma láthatóan remek hangulatban volt. Egy véletlen hozta össze őket. Axel azt állítaná, hogy a sors akarata volt. Marianne két barátnőjével az egyik elővárosból tartott vissza Oslóba,

amikor egyszer csak négy fiatal férfi állt összefogódzkodva és lármázva az úttest közepén. Annegret, Marianne barát-nője, aki a kocsit vezette, csak úgy tudott megállni, hogy erősen a fékbe taposott. A fiatal férfiak egyre nagyobb ér-deklődéssel körbevették az autót, nevettek, és illetlen meg-jegyzéseket tettek. Végül Axel bedugta a leburnult arcát az oldalsó ablakon, és a sötét szemével végigmérte Mariannét.

– Ki vagy te?

– Mariannénak hívnak.

Axel bólintott.

– Ma este feltétlenül el kell jönnöd a Theatercafeenba.

Marianne először habozott, aztán úgy döntött, elmegy, akkor is, ha az apja, aki azt szereti, ha ő otthon tölti az es-téket, nem fog örülni.

Az autó maga mögött hagyta Oslo belvárosát, és most egy ideig a tenger mellett haladtak. Marianne szeme a tá-volba révedt. Tisztán emlékezett rá, hogy csillogó szemmel hallgatta Axel történetét. Ő egy időt a tuaregeknél, egy ti-tokzatos sivatagi népnél töltött a Szaharában, és nagysze-rűen tudta szavakkal visszaadni az ott élő emberek természe-tét és spirituális kapcsolatát a sivataggal. Arról beszélt Mariannénak, hogy a nyugati civilizáció számára a valódi élet lényegében elveszett, hogy a jólét, a luxus és a megszo-kás elpuhította az embereket, és kiölte belőlünk a termé-szet adta túlélési ösztönöket. A nyugati ember az agyát nem alkotásra, hanem fogyasztásra használja. Véleménye szerint a körülötte élő emberek már csak árnyékai az eredeti elrendelésüknek.

A szobájában takarókból kis barlangot épített, és a nap utánzására vörös sálat terített az ablakra, mögötte pedig meggyújtott egy gyertyát.

Marianne a szeme sarkából Axelt nézegette. Egészen más, mint az ő többi ismerőse. Nem igyekszik alkalmazkodni, hanem öntörvényű, úgymond a maga ura. Marianne érzése szerint Axel megszabadult a polgári társadalom korlátjaitól, olyannyira, ahogyan ő azt másnál még senkinél sem tapasztalta. Ellenzi az uralkodó nevelési és erkölcsi elveket, s miután visszatért a sivatagból, olyan utazásra indult, amelyet egyetlen cél vezérelt: önmaga keresése. Ouspenskyt, Gurdjieffet, Nietzschét, Jungot olvasott, és a műveiket lelkesen továbbadta Mariannénak, hogy ő is felszabadítsa magát.

Marianne megropogtatta a vállát. Valóban megpróbálta elolvasni azokat a könyveket. Oldalról oldalra. Bármennyire igyekezett is azonban, a mélyebb értelem nem tárult fel előtte, a bonyolult nyelvezet és az elvont jelentések idegeknek maradtak neki.

Sokkal szívesebben kísérte csak el Axelt a Theatercafeenba, ahol szendvicseket és pácolt heringet ettek hetvenöt öréért, mindig abban reménykedve, hogy kettesben maradnak, és Axel teljesen az övé lesz. Azonban legtöbbször megjelent a férfi egyik barátja, akivel aztán órákon át filozofált a könyveiről, az őt foglalkoztató szárnyaló ötletekről és a világfelfogásáról. Marianne a legtöbbször csak csendben ült ott, és leküzdeni igyekezett az idegességét abban a biztos tudatban, hogy nem fogja tudni követni a beszél-

getést. Azoknak az estéknek a végére rendszerint megfájdult a feje, miközben az asztalnál a barátok nevetve azt mondták: Axel már megint odakint jár az Androméda-galaxisban!

Egyszer csak Marianne fülét megütötte Axel hangja, és kizökkent a töprengésből.

– Bocsánat, mit mondtál?

– Mindjárt megismered Lassét. – Axel ferde mosolyra húzta a száját. – Ő a házigazdánk. Időnként együtt vitorlázunk. Vigyázz vele, nagy szívtipró!

Axel hangja nem árulta el Mariannénak, hogy mit gondol arról a férfiről, és megint az utat kezdte nézni. Egy busz megállt előttük, és egy idős hölgy szállt le róla a pórázon vezetett kutyájával. Szívtipró, gondolta Marianne. Mit akarhatna tőle egy olyan férfi? A partikon mindig voltak nála szebb és szellemesebb nők, akik Axel körül nyüzsögtek. Ő karcsú, és szőke haj omlik a vállára, de az arcát túl kereknek találja, és ha idegen férfiakkal találkozik, többnyire zavartan lesüti a szemét.

Elhessegette a kellemetlen gondolatot, és a figyelmét egy kovácsoltvas kapura irányította, amelynek a szárnyai nagyra voltak tárva. Mögötte széles, sötét fáktól szegélyezett, kissé emelkedő felvezetőút indult. Egy parkon haladt át, és széles ívet leírva egy impozáns villánál végződött. Előtte Marianne számos autót látott meg szorosan egymás mellé leállítva. A krómozott lámparácsaik és spoilereik ezüstösen csillogtak. Ők közvetlenül egy szökőkút mellett álltak meg, amely gyepszőnyegből emelkedett ki.

A motor leállt. Marianne kiszállt. Először csak a szökőkút csobogását hallotta, de távolodva már egyre jobban zene is vegyült bele. Egyértelműen dzsessz volt, és halkan szűrődött ki egy kivilágított alagsori ablakból, amely mögött emberek mozogtak árnyékszerűen. Axel megállt, lehunyta a szemét, és a zenét hallgatta, mielőtt átkarolta Marianne vállát.

– Hallod ezt? – kérdezte áhítatosan. – A dzsessz szerinted is olyan, mint az erotika, ősi, elemi hangulatok keveréke: szomorúság, gyűlölet, mélabú, szexus és öröm olvad össze új szellemiséggé. Én ugyanezzel a ritmussal akarom áthatni a nyelvet, ugyanezzel a szellemiséggel. Mindennek, amit írok, dzsessznek kell lennie.

Axel lendületes léptekkel továbbindult, egészen elragadtatva a gondolattól, miközben Marianne tekintete bejárta a villa lenyűgöző, hófehér homlokzatát, amelyet a tetőgerincen és a földig érő, osztóléces ablakok pilaszterein sötét-kék váltott fel.

Megálltak a bejárati ajtónál, amelyet egy férfi nyitott ki, miután Axel becsengetett. Láthatóan meglepődött, amikor meglátta őket, és bizonytalannak tűnt. Axel kedélyesen a vállára tette a kezét.

– Jó estét, Lasse!

– Meg tudad oldani – szögezte le a másik férfi színtelen hangon, de nem lépett el az ajtóból, és elzárta az útjukat.

– Bemehetünk? – kérdezte végül Axel.

Lasse habozott, aztán oldalra lépett, de olyan látszatot keltett, mintha a döntésén még egyszer alaposan el kellene

gondolkodnia. Nem kérte meg őket, hogy kövessék, csak megfordult, és eltűnt a házban. Axel színpadias mozdulattal az elárvult ajtóra mutatott, és Marianne hívatlanul belépett. Nem érezte jól magát a bőrében, és egy pillanatig felmerült benne, hogy itt hagyja Axelt, elgyalogol a megállóhoz, amelyet útközben látott, és busszal visszamegy a városba. A gondolat nem keserítette el.

Egy fekete egyenruhát viselő fiatal nő lépett oda hozzánk, üdvözölte őket, és elvette a kabátjaikat, hogy felakassza egy fogásra, amelyen már elegáns lódenkabátok és feltűnő szőrmebundák függtek. Marianne piros színű, fekete bársonyhajtókás kabátja, amelyet egy turkálóban vett, szegényesnek tűnt a sok pompázatosság mellett.

Axel cigarettára gyújtott.

– Készen állsz? – kérdezte, és izgatottan egy szélesre tárt ajtóra nézett, ahonnan ricsaj hallatszott ki.

– Igen – válaszolta Marianne, és gyorsan megigazította virágmintás ruháját, mielőtt Axel megfogta a kezét, és hosszú léptekkel a szalon felé indult.

A helyiség tele volt emberekkel, akik a súlyos csillárok alatt kis csoportokban álltak, vagy párnázott esztergált székeken ültek félmagas asztalkáknál. A brokáttapéták tompán fénylettek a cigarettafüsttel teli levegőben, és aranykeletes tükrök tették a már amúgy is lenyűgöző szalont még fényűzőbbé.

– Jensen! Axel Jensen!

Egy férfi lépett elő a félhomályból, és kitért karral hozzánk indult.

– Magnus – üdvözölte Axel láthatóan örömmel.

– Öregem, örülök, hogy eljöttél. Hogy vagy? – Az ismeretlen biccentett Mariannénak, de nem mutatkozott be. – Hallottam, hogy a Cappelenhez kerültél. Jó kiadó. Hogy állsz a könyvvel?

– Az utolsó korrektúrát végzem.

– Csodás. – A Magnus nevű férfi a karjánál fogva magával húzta Axelt. – Ezt meg kell ünnepelnünk. Remek bár van ebben a palotában, és néhány olyan ember is, akiket okvetlenül meg kell ismerned.

Axel gyors pillantást vetett Mariannéra.

– Elleszel? – kérdezte.

A szeme csillogása elárulta Mariannénak, hogy a kérdést költőinek szánta, és nem számít tőle nemleges válaszra. Mielőtt megszólalhatott volna, Axel megfordult, és emelt fővel követte a másik férfit a tömegen át. Marianne egyedül, elveszetten álldogált a szalonban, ahol a következő percekben senki sem szólt hozzá, és tudomást sem vettek róla. Aztán meglátta azt a lányt, aki elvette a kabátjaikat, most pedig egy tálcán poharakban pezsgőt hordott körbe, és türelmetlenül várta, hogy sorra kerüljön. Amikor a lány odaért hozzá, elvett egy poharat, és óvatosan belekortyolt. Köszönetet mondott a fiatal nőnek, és megkérdezte tőle, milyen kulináris élvezetekre számíthat a partin. A lánynak azonban nem volt ideje csevegésre, a tálcája kiürült, ő pedig megfordult, hogy végezze a munkáját.

Kezében a pezsgőspoharával Marianne tovább sétált. Sok ember mellett haladt el, de egyik vendég sem figyelt fel rá.

Átnéztek rajta, mintha itt sem lenne, és zavartalanul folytatták a beszélgetéseket, tréfálkoztak és nevetgéltek. Marianne mellkasába szúrás hasított. Rajta kívül mindenki barátokkal vagy jó ismerősökkel állt együtt, és számára ismeretlen vagy érthetetlen dolgokról beszéltek. Úgy tűnt, mindenki talált olyanokat, akikkel szívesen töltött együtt időt, és azok is vele.

Marianne ledöntötte a pezsgőjét. Csak ő állt egyedül. Miközben kísérővel jött ide, abban a hiszemben, hogy az este mindkettőjük számára csodás lesz. Nagyot sóhajtott. Axel Jensen már csak Axel Jensen a maga szinte kezelhetetlen természetével, gondolta, és megint a buszmegálló jutott eszébe. Lerúghatná a lábáról a magas sarkú cipőt, és mezít-láb várhatná a buszt a meleg nyári éjszakában.

Amikor a lány újra megjelent előtte egy teli tálccával, még egy poharat elvett, és ezúttal kiélvezte, hogy az ital bizsergeti a nyelvét. Nem, még nem akarja feladni. Úgy döntött, hogy megkeresi Axelt. Az ital segített leküzdenie a bizonytalanságát, és amikor a lány kevéssel később megint teli tálccával haladt el előtte, ő újabb pohárért nyúlt. Aztán eltökélten Axel keresésére indult.

Bejárta a szalont, aztán a szomszédos szobákat, amíg egy bár mellett férfiakat hallott fennhangon politikáról beszélni. Keresett közöttük egy rést, amelyen átcúsúzhat, s miután talált, végre meglátta Axelt, aki ékesszólóan és hevesen gesztikulálva egy másik férfival beszélgetett. Közöttük az asztalon üres poharak tornyosultak. A beszélgetésük olyan veszélyt sugárzott, amely bármikor tettelegességig fajulhat.

A két férfit önteltség és mindent jobban tudás levegője lengte körül.

Marianne még mindig vívódott, hogy maradjon-e, amikor Axel ököllel nagyot csapott az asztalra.

– A rohadt életbe! – ordította, és nyál fröccsent ki a szájából. – Hogy lehet valaki ilyen korlátolt? Pontosan ez a hozzáállás vezette a nyugati civilizációt a második világháborúba. – Axel felhorkant. – Most változásra van szükségünk, az örökölt társadalmi struktúrákat fel kell számolni! – jelentette ki, és most a tenyere csattant nagyot a csiszolt fán. – Azt mondom, hagyjunk fel a nyárspolgári konvenciókkal, félre az egyházzal és a prűd erkölcsi elvekkel, elég volt a konzervatív polgári engedelmességből. Verjük szét a régi világot, és hirdessünk új korszakot, amelyben a szabad gondolkodás és az egyén maga választotta spiritualitása a legfőbb prioritás...

Marianne elfordította a fejét, de már késő volt. Ismerte Axel lobbanékonyosságát, ha arról volt szó, hogy megmagyarázza másoknak, szerinte hogyan kellene a világnak működni. Elégszer látta, hogy ez a szenvedélyesség, különösen, amikor Axel ivott, heves vitákká fajulhat.

Marianne tarkójába erős fájdalom fészkelte be magát. Megdörzsölte a szemét, amely mögött most éles villanások cikáztak. Nem most először fordult elő vele, hogy egy Axel által vehemensen folytatott vita közben migrén vette elő. Ma azonban a fejfájása különösen erősnek tűnt, szinte elviselhetetlenek. Természetesen a pezsgőt okolta érte, amelyet hevesen döntött le.

Felállt, és anélkül, hogy Axel észrevette volna, elhagyta a csoportot. Visszatámolygott a szalonba. Az ott már szürke függönnyé összeállt cigarettafüst borzalmasan égette a szemét. Szédült, és bár félt, hogy elvesztette az irányérzékét, meglátott a padlótól a mennyezetig érő két ablakot. Mindkettő sarkig volt nyitva, és egy teraszra vezetett. Utolsó erejével kitántorgott oda, és megkapaszkodott a kőkorlátban.

Érezte maga körül a világ imbolygását, a frissítő éjszakai levegőt a felhevült arcán és a tüdejében, s miközben mélyeket lélegzett, tisztába került az este eddigi történéseivel. A felismerés, amelyre aztán jutott, arra kényszerítette, hogy leüljön. Szék nem volt a teraszon, ezért egyszerűen leereszkedett a lába előtt a kőtalapzatra, és kimerülten a korlátnak támasztotta a fejét. Közben újabb gondolata támadt.

Axel olyan, amilyen, gondolta lemondóan. Nonkonformista és lázadó. Író, örökké kereső ember, kalandor. Elrabolná őt Oslóból, és magával vinné egy távoli országba, ahol örökké süt a nap és türkiz a tenger. Axelben megvan az erő és az akarat ahhoz, hogy mindent elérjen. És neki a barátja. Miután ez megfogalmazódott benne, Marianne valamivel jobban érezte magát. Az imbolygás is megszűnt. Csak a fejfájás maradt. Kibújt a cipőjéből, megmasszírozta az elmerevedett lábujjait, aztán kinyújtotta a lábát. Larkoltenben, a nagyanyjánál nyáron mindig mezítláb járt. A városban azt nem lehet. Hátrahajtotta a fejét. Ugyanúgy nem lehet, mint nyári napfordulókor kivenni egy csillagot.

Egyszer csak egy alak hajolt Marianne fölé. Lasse volt.

– Jól van?

Marianne felnézett a házigazdájuk szép, őszinte aggódástól elkomorult arcára. Az ívelt szemöldöke alól fürkészően nézett rá a zöld szemével. Ő kis ideig gondolkodott, hogy igazat mondjon vagy hazudjon.

– Én... Nem vagyok jól – felelte végül. Látta a férfin, hogy a válasza nyugtalanítja, és nem éri be vele, ezért még folytatta: – Az igazat megvallva, borzalmas migrén kínoz.

Lasse együttérzőn bólintott.

– Akkor nem itt kellene lennie a teraszon – felelte, és egy pillanatig gondolkodott. – Elviszem egy szobába, ahol lepihenhet – mondta aztán, és Marianne cipőjére mutatott, de ő elhárítón felemelte a kezét, mondván, hogy nagyon fáj a lába.

– Értem – válaszolta csak Lasse, és felszedte a földről a cipőt. – Fel tud állni?

Marianne körbenézett valami után, amiben megkapaszkodhatna. Amikor újra előrefordult, meglátta, hogy egy erős férfikéz nyúl feléje. Megfogta, Lasse pedig segített felállnia.

– Jöjjön! – szólította fel kurtán, ő pedig harisnyában követte a kőlapokon, aztán a parkettán a szalonban, amíg az emeleten egy szobába értek, amelyben vastag szőnyegek borították a padlót.

Lasse felkapcsolta a villanyt.

– Ez a maga hálósobája – jegyezte meg Marianne egyszerűen meglepetten és zavarban.

– Kétségtelenül – mondta a férfi, és gyors mozdulattal összehúzta a súlyos függönyöket. – Feküdjön az ágyra! Még adok egy takarót.

Marianne habozva lefeküdt a széles ágyra, és becsukódni hallott egy szekrényajtót. A férfi aztán puha gyapjútakarót terített rá, mintha egy gyereket takarna be.

– Pihenjen egy kicsit! Ha látom Jentsent, szólok neki, hogy itt van.

– Köszönöm.

A férfi lekapcsolta a lámpát. Az ajtó halkán becsukódott. Mariannéhoz csak távoli zsidongás jutott el. Megkönnyeb-
bülten lehunyta a szemét. Mély, gyógyító nyugalom töl-
tötte el.

Marianne felriadt. Az ajtó kivágódott, és Axel közeledett az ágy felé, erősen tántorogva, eltorzult arccal. Megmarkolta Marianne csuklóját, és felrántotta az ágyról. Szó nélkül, felindultan magával húzta, le a lépcsőn, be a folyosóról nyíló konyhába. Az arca zárkózott, elutasító volt.

Még mindig nem mondott semmit, csak egyik kezével a konyhaasztalra tenyerelt, a másikkal kihúzott egy kést a blokkból, és izzó tekintettel Mariannéra nézve fenyege-
tően a magasba tartotta. Aztán leengedte, és végighúzta a pengét a kézfejen.

Marianne felsikoltott, a kezét a szájára tapasztotta, és minden csepp vér kifutott az arcából. Félrefordult, a lába remegett, és rosszullet környékezte. Egyszer csak izgatott hangok töltötték be a kis helyiséget. Valaki, akit nem is-

mert, kivezette Mariannét a konyhából. Az utolsó dolog, amit látott, vér volt. Sok vér és Axel könnyörgő tekintete.

Miközben a taxi, amelyet nekik hívtak, legurult a felhajtón, Marianne az üléstámlának támasztotta a fejét. A kocsi bekapcsolt rádiójából tánczene hallatszott, és ő kábán azt találgatta, hogy miért tette azt Axel, amit tett. Féltekenységből? Komolyan azt gondolta, hogy Lasse és ő... Marianne észrevétlenül megrázta a fejét. Nem, nem azért volt.

Újra maga előtt látta Axel kérlelő arcát, és egyszeriben megértette: nem csak ő fél attól, hogy újra egyedül lesz. A félelmét az az aggodás szüli, hogy Axel elhagyhatja, mert nem elég érdekes neki. Hirtelen kihúzta magát az ülésen. Igen, nincs egyedül ezzel, Axelt ugyanaz a félelem gyötri. Neki is szüksége van rá. Számára ő a gyökér, a kapcsolat a való világgal. Attól neki köszönhetően tud lelkileg függetlenedni. Az ő révén tudja felszabadítani a szellemét, hogy kreatív legyen és alkothasson. Tudja, hogy benne lakozik egy erő, amelynek a segítségével neki újra meg újra sikerül leszállnia a földre, visszatérnie a való életbe.

Marianne visszádozott az üléstámlának. Jaj, Axel! Miért tetted? Aggodás kerítette hatalmába. Aggodás Axeléért, aggodás kettőjükért. Jó napokon nem létezett hely, ahol inkább szeretett volna lenni, mint a férfi mellett.

A taxi leért az úthoz, és ráfordult. Marianne pillantása egy párra esett, a buszmegállóban ülve csókolóztak, de ő elkapta a tekintetét. Ez most egyértelműen nem olyan jó nap.